

Avançada

Setmanari de la Federació d'Esquerra Republicana de les Comarques Tarragonines

ANY I — N.º 10
DIVENDRES, 2 SETEMBRE 1932

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ CENTRAL:
JOVENTUT FEDERAL
RAMBLA PAU IGLESIAS, 11 :-: TELEFON 386
TARRAGONA

SUBSCRIPCIÓ 2 PESSETES TRIMESTRE
NUMERO SOLT 20 CENTIMS

PARLA GASSOL...

Encara té esma de parlar. Després de Madrid, del Parlament i d'acompanyar a l'Azafia, rebia calderades de públic, car amb En Gassol tothom si veu amb cor d'apropar-s'hi. Anant pel món ha conegut milions de persones. Totes tenen dret a exposar-li coses, a demanar-li coses. I ell escolta de bon grat, contesta a tothom, s'interessa per tots, i tracta de resoldre o d'enegar els seus afers. Diu:

—L'entenc així la nostra obra. Havem d'ésser ben democràtics i tenir per a tothom oberta la porta.

—Els darrers fets ho demostren. Som del poble, que és l'únic que ens aguantava. Ens devem al poble.

—La lliçó de la Sanjurjada és claríssima. El Govern ha de mantenir el contacte amb la democràcia. L'autoritat ha d'anar d'acord amb ella. És el Govern del poble per al poble i no d'uns homes erigits en autoritat pel poble que se sobreposin al poble i en prescindint a pretexto de saber més que ell.

—Es de suposar que el Govern reaccionarà en sentit esquerrà rectificat amb una política de contemplacions i benevolences amb gent que no sab de deixar d'ésser monàrquica i dictatorial. S'ha demostrat que és

únicament l'esquerra la força social que defensa la República.

—Per l'Estatut ha estat bo aquest moviment. Ens ha donat tota la raó als que veiem en la campanya contra l'Estatut la plataforma sentimental per atacar insidiosament la República.

—Llàstima que Sanjurjo no s'hagués sublevat un mes abans. D'altra manera hauria anat l'article setè sobre l'Ensenyament.

—L'Esquerra republicana entra ara al punt crític de la seva missió. Ha d'ordenar la vida interior de Catalunya. Ha de governar. I ha de salvar l'eficàcia de l'Estatut, que només pot ésser fecond en mans de l'Esquerra.

—El Congrés del Partit ha d'accentuar aquests dos punts: democràcia i esquerrisme.

—A Tarragona em tindreu sempre que vulgueu, excepte si don Francesc em diu d'acompanyar-lo a altre lloc.

—Sí; caldrà dir-li de fer una excursió per les belles terres de l'Ebre i Cènia.

Gassol present l'avió que l'espera trepidant per dur-lo a Madrid, volant, com els àngels. I ens diu la paraula sacramental:

—Adéu, germà.

G.

procedia. No era assegurar l'ordre superficial el que interessava. Era i és, calar fonament en l'entranya popular, sentint els batecs i la veu d'aquells qui gemegaven quan en nom de la República, se'ls obligava a abandonar els llocs de govern que en nom de la República se'ls havia fet apoderar amb tanta noblesa i amb més exposició que a les grans ciutats. Era i és sentir el batec i la veu de tota una ciutadania que es redreçava en medis ingrats on el caciquisme i la reacció hi engrapava anys i anys la mordassa sinistre de la tirania. Era i és, donant satisfaccions a tot un poble que observava tristement com les arrels monàrquiques continuaven xupant dins de tots els organismes oficials, dificultant el pas ja prou lent d'un règim que neixia empapat de legalisme i juridicitat.

I ha estat ara, després d'un any i mig per la lliçó d'un intent més providencial que tràgic, quan els polítics retornen al poble intentant dissimular la seva equivocació.

Quants mesos feia que el poble havia dit i repetia que era ne-

cessari republicanismar els Municipis i els llocs oficials de l'Estat? Doncs ha hagut de passar un any i mig i la "Sanjurjada" perquè el senyor Marcel·lí Domingo se n'assabentés i fós ell qui ens ho vingues a dir a nosaltres. I ha estat el llàpis de Bagaria, l'il·lustre caricaturista, qui ha fet el comentari més gràfic i més eloqüent. Bagaria ha dibuixat genialment com ell sol sap fer-ho a *Juan del Pueblo*, encarant-se amb Marcel·lí Domingo després de paregudes manifestacions i li diu:

—Y a mí qué me cuenta usted, Sr. Ministro. En su mano está.

Sí, senyor Marcel·lí. El poble ho deixa a la seva mà, perquè quan el poble ho féu en nom de la República i en nom de l'ideal, en nom dels senyors ministres i de la seva legalitat, li feren desfer. Perquè la nostra República té aquesta gran sort: Que si té uns polítics que s'obliden del poble, és el poble qui ensenya als polítics les seves equivocacions. Aquell *Juan del Pueblo* de Bagaria és tot un símbol.

A. BLADÉ DESUMVILA.

Les lleis que el Govern s'ha fet aprovar li donen la màxima llibertat d'acció; així ja no podrà excusar-se amb el Parlament.

Viu encara entre nosaltres l'esborronament d'aquell 12 de desembre, negre per la història de la monarquia, gloriós i exemplar pel poble liberal i republicà d'Espanya. Aquell dia caigueren dues ànimes civilment nobles, rubleptes d'ànsies humanes d'una sentor a justícia i llibertat, reforçades per una joventut inquieta que no s'avenia a viure esclava del vilipèndi monàrquic.

Nosaltres, el poble, sentim ara més viu, més intens el record emotiu d'aquelles hores tràgiques i recordem, també, irats, que encara no s'ha punit aquell assassinat inconfessable...

Així, doncs, sols desitgem que les nostres vibracions arribin a l'esperit de qui deuen aplicar justícia i aquesta sigui inexorable per aquesta llopada, que traïdorament espera en la fosca el moment oportú de clavar llurs dents, enverinades per l'orgull i el despit, damunt les carns fresques i sanes de la República, encara que sols aconsiguessin, així, contagiar-li llur fetor a podrit, a insà, apestats tots ells de traïdoria, i simbolitzats pels Sanjurjo, Cavalcanti i altres generals de cartró, que ni tant sols tinguen en la valentia de donar la cara per arrostrar les responsabilitats merescudes, sinó que tinguen l'habitual valentia de fugir...

Es de creure, doncs, que ara la justícia s'aplicarà tota sencera, ja que l'exemple aquest pot servir per anorrear la reacció, que no s'atrevirà a treure el nas durant anys, al menys per la violència.

De moment l'intent absurd ja ens ha produït la primera avantatge; la llei que permet separar dels llocs públics a homes que han estat adeptes incondicionals de la monarquia i que s'han permès insultar la República, ens assegura un esdevenidor més decent, més culte, doncs en llocs oficials la poca educació i orgull amb què l'atenen molts funcionaris demostra la civilització monàrquica que encara ostenten. Es, doncs, d'esperar una ràpida i efectiva neteja, ja que així no deu seguir.

Per cert que aquesta llei fóra digna de fixar-la com a norma dels Partits republicans i democràtics.

Per la mateixa fàsis en què generals de cartró convivia amb la República i prometien per llur honor (?) defensar-la, mentrestant procuraven aterrar-la, ténim el perill d'admetre entre les nostres files de vanguardia a homes d'antecedents polítics, que els uns amb llur mala fe i els altres amb llur ignorància, dificulten i resten va-

El desordre de la mal anomenada gent d'ordre

Quí és la gent d'ordre? La gent d'ordre, assenyada i digna és aquella que, al marge de les lleis i sense reparar ni en els mitjans més reprobables, explota el desheretat que tot ho produeix, procurant-se una ben sanejada fortuna, sense importar-li res que aquell desgraciat no pugui disposar ni de les coses més indispensables per a la vida; la que, encara que obrant dintre dels marc de la mateixa llei—llei tant imperfecta, la majoria de les vegades, com les mateixes persones que la fan—, és, malgrat tot, igualment reprovable; la que, pel sol fet de disposar de don Diner, preten—i ho aconsegueix—ésser la mestressa de vides, hisendes i honres; la que compra jutges, magistrats, jurats i tota classe de funcionaris públics i privats; la que, si exerceix algun d'aquests càrrecs, prevarica. Aquesta és, amb línies generals, la mal

anomenada gent d'ordre. I si porta el distítiu de catòlica—i més si forma part d'alguna lliga de protecció als animals i a les plantes, amb major impunitat poden passar per gent d'ordre.

I gent de desordre és, no cal dir-ho, la que protesta de que les coses siguin aixís i que reclama tindre dret a la vida; la que, en un rampell de cólera, fart de sofrir indignitats, iniquitats, baixeses i altres vergonyes innombrables arriba a un moment que les empen contra tota classe de privilegis. I allavors, si aquests aconseguixen, després d'una lluita cruel, arrabassar-los només que sigui la mil·lèsima part dels seus privilegis, es traspassen els papers i els de l'ordre venen a ésser els del desordre. Oh sarcasme!

No és això el món a l'inversa?

RAMÓN BAUBÍ.

Marcel·lí Domingo i Bagaría

Evidentment els polítics no poden pertànyer a la categoria sagrada per la qual només uns pocs elegits s'encarreguen, en nom de Déu, de la feixuga tasca que els atorga la divina infalibilitat. Ben cert és, que els polítics no són infalibles.

Malgrat l'experiència, malgrat la pròpia observació, a despit de les lliçons històriques, moltes vegades infatuats per la mateixa història i sense tenir en compte les diverses circumstàncies de lloc i situació, els polítics incorren en equivocacions que podrien resultar de serioses conseqüències, si el poble més despert del que certs polítics creuen, no senyalés, rectificat oportunament, aquella equivocació. Per sort, el poble posseeix en certs moments una mena d'intuïció gairebé més sagrada i divina que la mateixa infalibilitat, que li fa entendre i veure clarament allò que el polític confús i perdut entre el boscatge irreal de concepcions preestablertes no ha sapigut veure ni entendre.

Els darrers aconeixements que han fet trontollar la República, palesen l'equivocació soferta pels polítics i contrasten amb la vidència d'un poble que sense experiència, sense saturacions històriques, sen-

se necessitat d'un Thiers que encarrilés la República per vies conservadores, ha traçat la línia de conducta que el règim deu seguir per arribar feliçment a bon port.

El poble republicà ha vist clar des de les primeres hores allò que els polítics han necessitat any i mig per veure-ho. Any i mig i encara ha calgut una commoció violenta que els llevés la son dels ulls i els fes baixar de les regions còmodes dels somnis complets a les zones negres on el poble viu la seva vida inquieta i miserable i de la qual els polítics honrats mai no deurién moure's.

Els polítics han confiat ingenuament en atreure's aquelles forces que han cregut socialment conservadores, sense tenir en compte l'abandonament en què el poble restava i sense comprendre que a l'hora de treure les castanyes del foc fóra aquell poble qui creu, sent i portà la República — no els militars, no els clergues, no els putòcrates — l'únic que es sacrificaria una vegada més en cremar-se les mans per salvar la República.

I aquesta ha estat l'equivocació. No era un Thiers el que Espanya necessitava. No era l'atracció de les forces impopulars, la que

PARLEM-NE

Hem tingut ocasió aquests dies de parlar d'insubordinacions i traïdoria.

No és hora de subratllar si s'ha estat més o menys tolerant per uns i per altres; això ningú ho ignora.

Però sí és hora de demostrar que el poble anirà al costat del Govern al primer atemptat que es co-

meti o s'intenti cometre i no precisament perquè sigui aquest o altre govern sinó simplement per defensar la sobirania de la República. Això no vol dir que jo corroborei la tesi del senyor Lerroux, volent significar que el poble, les Corts i el Govern no s'avenen, però sí afirmo que si no hi ha l'energia deguda per part dels qui governen, podria donar-se aquest cas, tristíssim per a tots.

lor a la marxa ascendent dels veritables republicans.

Els primers cal bandejar-los ràpidament per evitar llur contagi, i els segons cal procurar ensinistrar-los en la política fins fer-los aptes a la col·lectivitat.

Es així com podem forjar una força homogènia i perdurable, aixecant la moral i cultura d'aquests partits que podran amb honradesa titular-se republicans.

Llavors podem anar sempre al costat del Govern perquè aquest serà, en llur majoria, d'homes esguerrans i pastats espiritualment per llurs partits i sentiran tots ells els desigs del poble i sabran complir llur deure perquè així els hauran educat.

I en cas contrari, ens fóra fàcil anorrear un Govern que manqués a llurs principis, doncs contra la força democràticament demostrada d'un poble no hi poden ni dictades militars ni personalismes

A. LLANAS CARBONELL.

Un cas exemplar

El diumenge passat e nosació de celebrar-se un enterrament civil vaig tenir l'ocasió de presenciar un espectacle desagradable i indignant el qual fou provocat per un clergue.

El fet es produí en la següent forma:

A les cinc i mitja de la tarde, hora designada per tal acte, ens varem personar a la casa mortuoria carrer de la Nau.

Als pocs instants fou baixat el cadavre i col·locat sobre el cotxe mortuori, el qual sense cap classe de cerimonia empenygué la marxa seguit de bon nombre de ciutadans —la major part lliure-pensadors— fent la trajectoria dels carrers: Baixada de la Pescateria, Cos del Bou, Portalat, Rambla de Pau Iglesias, fins arribar en front de l'Institut, on com de costum es despedí el dol.

En tot el trajecte fou respectuosament saludat el difunt per les persones que transitaven, deixant de fer-ho solament un capellà que en el moment de despedir-se el dol pujava cap a l'església, i va romandre cobert fins que entrà a l'esmentat establiment.

Aquesta actitud de falta de respecte que diu tan poc a favor de la cultura i sobre tot comés per part de qui creu tenir el monopoli, l'hem de comentar com es mereix, en poques paraules.

Aquest individu ha deixat de pertanyer a la categoria de les persones decentes, o no hi ha pertenescut mai, del contrari no ens explicariem aquesta sobèrbia que tan combatuda està per la seva mateixa doctrina.

Jo sols tinc de dir que no és prudent jugar amb foc, sobretot quant fa poc que s'hi ha afegit llenya.

G. VILALTA.

Ajuntament

Amb les queixes dels senyors regidors Gelabert i Miró Boada, s'ha posat de manifest la poca cortesia amb què tracten l'Ajuntament alguns estaments d'esperit reaccionari.

Aquí tenim per exemple el referent al comandant de l'esquadra de submarins darrerament ancorada al nostre port que en la seva visita a les autoritats deixà de visitar precisament l'Alealdia. Així com els senyors que organitzaren la festa de comiat dels artistes alemanys que també se'n desentendaren i la policia que darrerament ha desairat al senyor Miró Boada amb una cosa que tot Tarragona s'escriu de la manera com es te de descuidat, que és el conflicte dels roda-món.

En nom dels ciutadans l'Ajuntament deu protestar, virilment, d'aquestes descortesies.

En la darrera sessió es llegí i es va debatre, i s'aprovà, l'expedient d'aquell guàrdia urbà que havia confós l'urbanitat amb la grimègia.

Encara que l'expedient arrangi un poc la cosa, l'Ajuntament deu prosseguir el pla de reformes al cos, puix que degut al desgavell que allí hi regna hi fa falta una reorganització radical de cap a peus.

M.

OBSESSIÓ

Molins, molins. Rodes vertiginoses. El cap, com si estés separat del seu cos, li donava voltes com l'eix d'una helix. Els arbres prenen forma humana i es desprenen de les seves arrels, s'abracen uns amb altres les rames, i ballen. S'allarguen els seus cossos fins quasi tocar el cel i s'aplanen després fins arran de terra, de formes monstruoses. Després s'espolsen llur cabellera de fulles verdes i es precipiten en rebombori a formar un monticle del qual en surt un fum blanquejat i arriestat. I el cos? On és el cos? L'hi ha desaparegut. Està sol el cap, ballant al compàs de les rames dels arbres. I juguen amb ella. L'aixequen. L'empenyen i, de prompte, s'aquieten. Els arbres tornen a les seves formes primitives i el cap tomba ràpid i torna a estrellar-se contra la terra.

Somniava? Vol obrir els ulls i no pot. Sembla que té un plom a cada parpella. Tampoc sent res. I els nens? On són? Se n'han anat?

La noticia ha arribat a la classe mitja de la premsa, que En Higiní ha enviat a comprar, quelcom sorprès pels crits dels venedors, que quasi roncs ja, pregonen desafortadament "L'extraordinari".

En Higiní ha agafat el periòdic, i en desplegar-lo l'ha arrugat nerviosament entre els seus dits i ha acotat el cap sobre la taula. Desvanescut.

Els nois muts per la sorpresa, no saben què fer. I silenciosos esperen a que En Higiní parli. Però En Higiní resta mut i com adormit. Ningú s'atreveix a respirar.

Per últim Peret, el més petit de la classe — deu anys escassos — inquiet i curiós, incapaç de sostenir aquesta inquietut aclaparadora, relisca del banc i passa per entre les cames dels seus companys, fins plantar-se al costat del mestre.

—Senyor Higiní— diu una veueta asustada de la seva audàcia. Senyor Higiní — repeteix.

En Higiní el sent però no pot desfer-se del pes que li tanca les parpelles. Es com si les lletres de l'epígraf que acaba de llegir se li haguessin després del paper i vinguessin des de la tipografia a amuntegar-se amb el seu pes sobre els ulls.

Peret, amb el caparró rapinat, llegeix per damunt l'espatlla d'En Higiní: "Ha estallat la guerra".

En Higiní també ha sentit això, i com si la frase en sentir-la d'altres llavis li llevés tot el pes que li enfonsava el cos, s'aixecà i obrí els ulls. Uns ulls desorbitats. Uns ulls que passeja un instant pels caps dels seus alumnes, i se li omplen de llàgrimes.

Però en un moment reacciona tot d'un cop.

Dóna un cop de puny a la taula i abraça el Peret amb totes les forces, com si algú intentés arrebasar-li.

—¡¡No!!
Els nois que en sentir les paraules del Peret havien desplegat instintivament — romàntics, joves — les seves imaginacions cap el camp de batalla, vénen ràpidament a la contemplació d'En Higiní, quina actitud congestionada els hi sobta l'ànim.

—Deu estar malalt...
—Jo crec que s'ha tornat boig.
—Anem-se'n?

I En Higiní, sense deixar d'apretar contra el seu pit a Peret, adreça la paraula als seus deixebles que igualment se senten abraçats per aquella veu exaltada.

—¡No! Vosaltres no hi anireu a la guerra. Ara us dic jo que no hi anireu a la guerra!

Es la segona vegada que a la classe em sorpren aquest crit. ¡La Guerra!

La primera allà per l'any 1914, a França, jo com avui, donava classe als meus alumnes. Ens allistaven tots. Jo el vaig entusiasmar. S'havia de donar la vida per la patria i tots ells em varen seguir alegrois, perquè veien el meu rostre que hi vessava l'entusiasme.

En 1918, dels meus vint deixebles no vaig trobar-ne mes que un. Però, ¡Com!

Una granada se l'hi havia endut mitja cara, i amb ella la memòria. Era un espectre que caminava.

I altres moltes granades es varen endur la memòria i l'ànima del mon.

La guerra esdevingué estèril, car no acabà amb l'odi dels homes, com us ho prova aquest segon crit d'alarma. I anorrea les ciutats.

(En Higiní tot suat estreny cada vegada mes fort a Peret. I sent que una llàgrima guaita altra vegada i relisca, a pesar seu, cara avall i baixa fins a caurer al front de Peret, que en sentir la inconsciència càlida, aixeca el seu caparró a l'altura de la del mestre i el besa...)

Sr. Higiní, nosaltres no anirém a la guerra. Aquesta guerra no es aquí. Es molt lluny. ¿Veritat companys que nosaltres no hi anirém?

El petó de Peret ha sigut per a En Higiní la primera granada del combat, i cau amb pesades a son seient. I altra vegada el cap li vola molt alt. Tant alt, que fins frega amb les estrelles de la nit que s'han fet a son cervell.

I amb un tò que ja no es emocionat ni bel·lic, sinó monotom i cansat, repeteix sense deixar d'abraçar a Peret, mentre els demés obren els balcons per a renovar l'atmosfera:

—¡¡No!! Vosaltres no anireu a la guerra. Jo us abraçaré i no anireu a la guerra. NO ANIREU A LA GUERRA.....

(Traducció reproduïda de Luz Madrid).

De Creixell

Fer una revisió acurada dels components del Sometent a tots els pobles de la província seria senzillament vergonyós. El percentatge d'elements monarco-caciquils que el componen seria tant extraordinari, que posaria en evidència els estralls que féu ací la dictadura i que actualment estant tant enfortits com en els seus mil·lors temps.

No sense fundament la premsa titlla el nostre Sometent de perillós per la República, ja que la política no hi té entrada, i no diem del republicanisme que és usat com a arma de disfressa pels caporals situacionistes que la manegen a la perfecció en cas apurat.

Casos de somenisme monarquitzat en trobarem arreu de nostra província, fixem-nos solament en el cas que ens ofereix el veí poble de Creixell. El cap del Sometent és ensems alcalde i fou l'animador i dirigent de la "gloriosa" U. P., constituïnt-se actualment en adversari dels elements, depúblicans que resten a la petita vila.

Creiem, doncs, que és absolutament necessària una reorganització i neteja del Sometent tarragoní per salvar així l'esperit etament republicà de la nostra província.

P. J. R.

De La Riba

Diumenge prop passat es celebrà en aquest poble un acte d'afirmació Republicana en el que prengueren part els oradors Lluís Albi i Felix Soler.

Després d'un breu parlament, el President de la Joventut Republicana Federal, cedí la paraula al orador Lluís Albi, el qual començà recordant aquells temps ignominiosos en que la monarquia trae-

tava al poble com un remat de bens i com aquest vivia en la més completa ignorància.

Feu un elogi de la República, dient que tots els ciutadans han d'estimar-la com el tresor més preuat.

Parlà de cultura ciutadana dient que la cultura és la mare espiritual i els enlaira fins als cims. Acabà dient que tots els ciutadans tenen un deure sagrat a complir i aquest és, venerar-la en tots moments.

L'orador Feliu Soler començà dient que actes com aquest ennoblexen i fortifiquen l'esperit puig que ens treu l'escoria que portem damunt i ens fa dignes i conscients.

Parlà sobre el militarisme, demanant la seva republicanització per tal de que sigui la defensa del poble republicà.

Atacà durament al traïdor Sanjurjo i demés companys de la militarada.

Acabà dient que el clericalisme és la cosa que més entorpeix als pobles i que el dia que el poble s'hagi sacudit del damunt aquest rudimentarisme, serà conscient i es farà gran.

Ambdós foren molt aplaudits.

Corresponsal.

NOVES

Ens prega la Secció d'Oficials i Peons Paletes que rectifiquem la nota oficial publicada per alguns diaris referent a l'acord prè en Junta general celebrada el 26 del passat agost ja que no tradueix amb exactitut ço acordat tota vegada que per unanimitat s'acordà no acceptar Comitès paritaris ni mixtes, però en cas de tenir algun litigi i no poder arribar a un acord les parts litigants podran demanar un perit de l'ofici per orientar i buscar una fórmula d'arranjament.

El vinent diumenge dia 4 es celebrarà un miting d'Esquerra al Catllar, a la tarda. Hi parlarà el Diputat a la Generalitat En Manuel Galés i altres elements de la Joventut Federal de l'Esquerra republicana de Tarragona.

Hem rebut una atenta lletra signada pels reclusos a la Penitenciària de Pilats, queixant-se de les pessimes condicions del local i a més d'insuficient atenció mèdica. Per humanitat i per justícia esperem que s'atendrà el prec remeiant-se tot allò que necessari atenció i cura.

Les ambigües declaracions del senyor Governador no ens han convençut.

Funeraria St. Joan

Francesc Esparrach

COS DEL BOU, 15

Telèfon, 28

TARRAGONA

Fàbrica de Somniers, Persiannes, Llits combinats i Llits amb barana

J. Vives Terradas

Carrer Sant Pere Estuves, 10 i 12
TARRAGONA

CASA FREIXAS

Es la més assortida en Relotges, Joiells i tota classe d'objectes per a presents en

Argent, Crestall de Bohemia, Legitims del Japó

Taller de Joieria, Relotgeria i Optica

Plaça Prim, 9 - REUS - Telèfon, 34

MOBLES

Botiga i Taller de Mobles de totes classes i a bons preus

Casa LLIMÓS

(Successor de M. BABOT)

Promptitut amb el encàrrecs

Comte de Rius, 7 Tarragona

MIQUEL GALOFRÉ

Construcció i reparació de tines
Especialitat en foudres per a "WAGONS CUBES" i BODEGUES
Treball garantit i econòmic

CARRER DE LA DESTRAL, 8, 3.er

TARRAGONA

Josep Sagalá

Sastreria d'alta novetat
Gèneres del país i estrangers
Especialitat en uniformes militars.

Major, 2 TARRAGONA

Bar Restaurant TARRACO

Econòmic

Coberts especials a 3'50 ptes.
Gran assortit en fiambres
Salons per a banquets
Salons individuals

Rambla 14 d'April n.º 9
(al costat del Teatre Tarragona)

TARRAGONA

Fàbrica de Somniers, Persiannes, Llits combinats i Llits amb barana

J. Vives Terradas

Carrer Sant Pere Estuves, 10 i 12
TARRAGONA